

[Knud Kristensen.]

jeg ikke. Hvor meget Sammenspil der her har været ogsaa under den daværende Regering, er jeg ikke bekendt med. Nu bagefter synes jeg, der er forskellige Ting, der tyder paa, at der har været en hel Del. Men det er altsaa den Fremgangsmaade, som her er benyttet, og Mænd, som benytter den, der er velanskrevne i den socialdemokratiske Regering. Jeg siger velbekomme.

Aksel Møller: I mere end et halvt Aar har vort Land ligget under for den politiske Krise. Først nu to Maanedere efter normal Arbejdstids Begyndelse er vi naaet til denne Debat. Siden den forrige Statsministers Tale i Ladelund i Juni — den Tale, der vakte de Radikales Vrede, og som førte til, at de undsagde ham paa hans Liv som Statsminister, men dog heldigvis ikke paa hans Liv som Privatmand — er meget lidt blevet udrettet af alt det, som burde have været udrettet. Undsigelsen af den forrige Statsminister, Knud Kristensen, førte til hans Fald. Vi har oplevet den Slags før i Danmarks politiske Historie. Adam Oehlschlager har et Sted i et Vers skildret Udgangen paa en saadan Strid i vort Folks fjerneste Fortid. Jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere dette Vers med en aktuel Omskrivning af Citatet, og saa skal det ogsaa være det sidste Citat, jeg omskriver:

„Kong Jørgen stod i Lejregaard,
han gav sin Broder Ulivssaar.

Der var stor Ynk og Smerte.

Kong Knud ses ligge krum paa Skjold
med Staalet i sit Hjerte.“

Jeg indrømmer, at man naturligvis kan tvivse om, hvorvidt dette Vers er for dramatisk til at give et helt sanddru Billede baade af Situationen og de Medlemmer, der deltog i den, men eet er i alt Fald givet, at det var det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, der førte Sværdet. Dermed knuste de Radikale et politisk Samarbejde mellem tre Partier, som endnu ikke paa langt nær havde udrettet, hvad de burde og kunde have udrettet.

Jeg skal gerne indrømme, at det Samarbejdsforhold, som vi for vort Vedkommende havde til den forrige Regering, ogsaa krævede Resignation af os. Gang paa Gang advarede min Gruppes Formand, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, mod, at man førte den sydslesvigske Sag frem til en forhastet politisk Afgørelse i det danske Folk, og vi beklager paa det dybeste, at det netop blev denne Sag, som blev gjort til Valgets Genstand. Et Valg om Danmarks Stilling til

Sydslesvig vilde aldrig kunne blive et klart Valg. Det blev det da heller ikke. Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen har i sin Tale i Dag opereret med Tal, der skulde vise, at Valget dog sagde noget derom, men det var tydeligt, at han ogsaa erkendte, at disse Tal ikke var ufejlbarlige, naar de skulde give Udtryk for den danske Befolknings Indstilling i denne Sag. Mange andre og Sydslesvig aldeles uvedkommende Momenter har bestemt Valgernes endelige Standpunkt paa Valgdagen. Men det var naturligvis hverken for Sydslesvigs eller for vort eget Folks Skyld en lykkelig Udgang, at mange andre Momenter i den øjeblikkelige økonomiske og politiske Kamp skulde blive afgørende for, hvilket Standpunkt vi endelig skulde tage til Sydslesvig. Nu blev Resultatet, at Magten holdt Flyttedag. Derved kom det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen til at opleve sin Hjertesag udleveret i Hænderne paa andre, og vi, som havde støttet hans Regering, fordi den saavel i Forholdet til Sydslesvig som i den økonomiske Politik stort set havde Maal, der faldt sammen med vore, beklager alvorligt, at vore Advarsler ikke er blevet hørt. Hvad gavner det Sydslesvigs Danskhed, at Regeringen nu hedder Hedtoft i Stedet for Knud Kristensen, hvad nytter det Kampen for Frigørelse for Restriktioner og „Væsen“, at Ledelsen nu blev Socialdemokratiets, hvor den før var Venstres?

Netop fordi Valget kom paa det sydslesvigske Spørgsmaal, har de Radikale efter Valget paa Trods af dets Udfald kunnet følge Dagbladet „Politiken“'s inderste og hedeste Ønske siden Typografstrejkenes Ophør: at udlevere Scepteret til Socialdemokratiet.

For hvordan man end vender og drejer Valgtallet fra den 28. Oktober, kommer man dog ikke udenom, at der af ikke-socialistiske Vælgere er blevet indvalgt 82 Medlemmer i dette høje Ting. Ja, selv om Valgloven kunde have givet matematisk Retfærdighed, vilde der alligevel have været et solidt Flertal i denne Sal for en økonomisk Frihedspolitik. Vælgerne valgte et antisocialistisk Folketingsflertal, og de fik en socialistisk Regering. Men inden vi skulde opleve denne næsten naturstridige Følge af Valgresultatet, bevægede Forhandlingerne sig gennem et Mellemspil, som det nok er værd at følge. I Overensstemmelse med, hvad vi Konservative sagde før Valget og under Valget, hævdede vi ogsaa efter Valget, at alene en Samlingsregering vilde være i Stand til paa fuldt tilfredsstillende Maade at overvinde de Vanskeligheder, vort Land var kommet ud i. At udøve Regeringsmagten med Held er